

и да се върне към Цариград, където го теглеше жаждата му за веселби и забави. Той не можеше да живее без влудяващата наслада на състезанията на Хиподрума, без пантомимите на танцьорките, без радостите на лова.

Не, Исак Ангел не бе роден за бранен живот, за борба и победи. Неговите лични изгоди бяха по-важни от нуждата на държавата. Забавата и лекотата на цариградските нрави бяха по-силни от чувствата му за дълг и чест.

С българите борбата бе мъчна и искаше равни и достойни по храброст и издържливост противници. Защото, това, което стенобитните машини на ромеите успяваха да разрушат през деня, през нощта българите го изглаждаха с удивителна бързина и ловкост. А на два пъти дмели защитници бяха излизали в беззвездна мрачевица, тайно се бяха промъквали до стана на ромеите и бяха подпалили две от най-мощните им балисти.

От високите бойници дръзките жители на Хемая хвърляха към неприятелите си огромни камъни и гръцки огън, с който си служеха не по-зле, отколкото неговите изобретатели. Жени и деца, които се бяха скрили от всички околни селища в крепостта, помагаша с каквото могат, носеха оръжие на бранниците, деряха волските кожи, с които защитниците пазеха телата си от запалените борини, които ромеите мятаха към тях. Стари жени варяха в котли отровни билки и топяха в тях стрелите и върховете на копията. Девайки бъркаха вар за зидарите, които работеха непрестанно при разрушените стени.

Често между мъжете, които защитаваха бойниците от нападателите, можеха да се видят войници с дълги плитки, навити около челото, които се бранеха не по-зле от мъжете и братята си. Когато един ромейски войник успя да се изкачи накрай на стълбата, издигната от подемната машина, и следван от десетина по-сме-